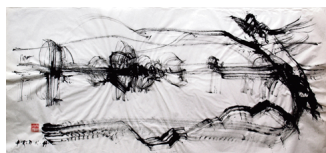

Mistika voda u slikarstvu Alfreda F. Krupa

Gradovi na vodi imaju neku posebnu atmosferu koja ih obavija i utječe na ljude, i koja se slikarski najbolje, ako ne i jedino vjerno može prikazati samo vodenom slikarskom tehnikom par excellence – akvarelom. Osobito to vrijedni za Karlovac, grad na četiri rijeke, u kojem se već desetljećima okupljaju akvarelisti na tradicionalnom državnom Triennalu. Iz njega potječe i Alfred Freddy Krupa, slikar i likovni pedagog čije radove do sredine ožujka možemo vidjeti u Galeriji Kraluš POU Sv. Ivan Zelina.

Unuk i imenjак našeg poznatog akvarelista Alfreda Krupa, prvu slikarsku poduku u tehnikama akvarela i tuša primio je upravo od svog djeda. Godine 1995. diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, serijom plenerističkih akvarela. O tehnici akvarela napisao je kratak, ali zanimljiv i sadržajan traktat „Akvarel – iskustva jednog praktičara“, objavljen 1994. u formi umjetničke knjige (artist book), u nakladi od svega 10 primjeraka. Od 1998.-99. studirao je u Japanu kao prvi hrvatski slikar stipendist japanske vlade. Tu se upoznao s japanskim sumi-e slikarstvom tušem i kistom na rižinu tj. dudovu papiru, i to će iskustvo biti odlučujuće u njegovu umjetničkom formiranju. U nastojanju da shvatimo Krupino slikarstvo, najbolje je krenuti od spomenutog traktata o akvarelu. Na primjeru svojih akvarela Krupa iznosi iskustva, impresije i digresije o akvarelu kao tehnici, i o umjetnosti općenito, pa tako već uz prvi rad navodi: „Ova slika je slikana na obali rijeke Korane u krajnjim ljudskim i slikarskim mogućnostima. Vjetar je puhao izuzetno jakom (snježna mećava) i stvarao dojam veće hladnoće od stvarne. Prilikom slikanja stvorio se debeli sloj leda koji se tek kod kuće otopio...“ Da i nema drugih razloga, već bi ovaj navod o pravoj „borbi za slikarstvo“ bio dovoljan da shvatimo kako je Krupa slikar koji zaslužuje poštovanje i pozornost. Pejzaž, osobito onaj riječni koji je glavna Krupina tematska preokupacija, s nekoliko neizostavnih elemenata: rijeka, čamac, stablo/a vrbe i jablana, te ponekad i most, zapravo je polazište za dublja duhovna propitivanja, koja tek dijelom možemo nazrijeti, zapravo naslutiti iza „površinskih“ likovnih elemenata slike: „Ponekad se preko tih elemenata pokušava prodrijeti u dubinu, u suštinu slike, u ono što ju je pokrenulo i stvorilo djelo, u doživljaj. To je jako teško. Ima djela koja nam nesumnjivo sugeriraju svoju dubinu i značenje, ali i tu pri procjeni postoji (makar ponekad i minimalna) mogućnost pogreške.“ – pojašnjava, govoreći o svojim djelima, ali i slikarstvu općenito sam autor.

